

Kapitola 11

Josh klesl zpátky na postel a hlavu si položil do dlaní. „Jsem tady v pasti.“

Herobrine se posadil vedle něj. „Vím, jak z toho ven.“

Podíval se na Herobrína. „Opravdu?“

„Ano. Bude to dlouhá a nebezpečná cesta. A bude třeba překonat mnoho překážek, ale myslím si, že bys to mohl zvládnout.“

„Opravdu? Proč?“

„Hrozně dlouho jsem čekal na někoho, s kým bych si mohl zahrát. A konečně jsi tady.“

„Jak to myslíš, že jsi čekal na někoho, s kým by sis mohl zahrát?“

Herobrine se usmál. „Všechny pasti, na které zde narazíš, jsem vytvořil já. Užijeme si spolu spoustu legrace, ty a já.“

„To ty jsi vytvořil všechny ty pasti?“

„Ano. Ale mohu ti pomoci je překonat, pokud budeš dávat pozor a dělat přesně to, co ti řeknu.“

„Proč mi pomáháš, když jsi všechny ty nástrahy vytvořil?“

Herobrine se zadíval k obloze, jako by náhle něco zaslechl, a pak z místnosti zmizel.

Kapitola 12

André vedl svého tátu do laboratoře virtuální reality a táhl ho při tom za ruku, aby šel rychleji.

„Nemohu vypnout systém, a kokpit nejde otevřít.“

Táta za ním skoro běžel. „Zpomal, André. Dokážu to spravit.“

Zastavili se u kokpitu a André začal zběsile mačkat velké červené záchranné odjišťovací tlačítko, ale nic se při tom nedělo.

„Vidíš, kokpit je rozbitý a Josh je uvězněný uvnitř.“

Táta zkusil sám tlačítko dvakrát stisknout a pak se naklonil přes kokpit, aby se podíval do okénka. „Nezdá se, že by tam na tom byl tak špatně. Uvidíme, co to udělá, když se pokusím vyřadit software.“

Přisunul si křeslo blíže k počítači a začal něco psát. Z klávesnice začaly sršet jiskry, a tak táta uskočil nazpět a vykřikl překvapením.

Obraz se přesunul na chatovací okno a na obrazovce se začal objevovat text. „Josh je v pořádku. Budeme si teď chvíli hrát. Nezasahujte do toho.“

Obrazovka se vypla, počítač krátce zajiskřil a ze skříně začal stoupat kouř.

Táta popadl hasicí přístroj a stříkal jím na počítač, dokud se z něj nepřestalo dýmit.

Oba se na sebe podívali.

André byl první, kdo promluvil: „Viděl jsi to?“

„Ano, ale kdo to byl?“

„To byl Herobrine.“

„Kdo?“

„Je to jedna postava v Minecraftu, která je tak inteligentní jako lidský hráč.“

Táta se zamračil. „Nesnaž se mi namluvit, že tohle udělala vaše hra.“

„To neudělala hra, tati. To Herobrine.“

„Takže tenhle Herobrine je nějaký hacker, který hraje Minecraft?“

„Ne. Je to postava, kterou vytvořil Notch v původním Minecraftu, ale byl příliš nebezpečný na to, aby ho nechal v oficiálním vydání hry.“

„To je absurdní. Počítačová hra k nám nemůže jen tak mluvit a usmažit počítač.“

„Vždyť to udělala.“

Táta mu podal hasicí přístroj. „Ty zůstaň tady, a kdybys viděl nějaký další kouř, tak to použij. Já jdu sehnat nějakého technika, abychom dostali tvého bratra ven.“

„Nemůžeš ho odtamtud jen tak vytrhnout, tati.“

„Nemůžu ho tam přece nechat.“

„Jenže tys nám přece říkal, že pokud si sundáme VR helmu, aniž bychom se nejprve odhlásili ze hry, tak můžeme zemřít.“

Táta se podíval na počítač pokrytý pěnou. „Jenom jsem nechtěl, abyste to rozbili, kdybyste se prali o to, kdo bude hrát, a strhávali jste si to z hlavy. Seženu technika a tvůj bráška bude v pořádku.“

„Co když ve hře umře ještě předtím, než ho odtamtud dostaneme?“

Táta se podíval na kokpit stojící tiše uprostřed laboratoře.
Konejšivě se na Andrého usmál a odběhl pryč.